

הס בגי' שלש מאות יוד פממים ה'ההס בגי' מאתים יוד פממים ה'א
הס בגי' קך ושלשהס יוד הס בגי' כח'ר. והענין הוא כי ג' י"ה
הס שלשה מוחין והס למעלה בזחינת הכתר של הנקבה כי כל
בחי' המוחין שלש הס משם י"ה כעודע אללנו. ואס נדרף כתר על
אמן הריהכל בגי' אשתי" כי אז נקרא אשתי. אח' כתיקח שלשה מילויים
בלבד (א) כזה יה"א גם תקח שני אוחיות מילוי אוח יו"ד והס
רד והרי הכל ודיה"א והס בגי' כ"ז ולפי שהשלש יודין אין
במילויים שיטי לכן די לנו אס נקח מילוי א' לבדו אבל באוח ה"א
יש ג' שינויים במילואה ולכן אנו לוקחין שלשה שהס יה"א והנה
אס תכבר תשי"א שהוא אשתי עם כ"ז יהיה הכל בגי' שלהבת
והרי תכבר ארך משם י"ה יולאת זו השלהבת והוא בסוד ב' מוחין
של א"ר"א המתפשטים תוך נחס והוד כעודע ומוחין להמשך משם
השלהבת הזו כדי לנרש הקליפות. גם דע כי אוחיות שלהב' הס
אוחיו' שבת לה' שהוא סוד עליית שבת ש' בת (ג) שהיא המלכות
העולה בנה"י שהס סוד ש' בגי' קיים שבה או כשעולה אל חג"ה
שגם הס סוד ש' והוא שלהבת י"ה כי ענין השבת קדושתו נמשכה
מן שם י"ה שהוא א"ר"א כעודע כי השבת נאמר בו כי עיקר ה"ה
לפי שעולין ז"ן עד א"ר"א ממש הנקרא י"ה וזו העל' היא הגורמ'
לאותה השלהבת שסדר ומגרש את הקליפה כ"א הנמשך היה
כרוך על עקבו לא היה הקדושה יכולה לעלות :

תפוחין יתבאר ענין המקור הפנימי מה ענינו :
א תשיב משבת רגליך כי כבר הודעתוך ארך מה שנעשה
בימי החול ע"י תפלה נעשה ביום השבת מאליו (ו) והענין
הוא כי הנה כלל שבת ערס שיסתללו בגי' תפלויותם כללנין
כל העולמות ג' בגי' כי"ד נה"י דעשיה נכללנין ועולין בחג"ה
דעשיה וחג"ה בחב"ד דעשיה. וחב"ד דעשיה בנה"י די"ירה ונה"י
די"ירה בחג"ה די"ירה כי וכעד"ז עד רוס המעלות ומלא כי
בהעשות הדבר ה"ה נשאר מקום דנה"י דעשיה ריקס ומקום
איר פניו והמקום הזה הוא המקום שאנו קורין אותו שיצור
תחום שבת. ומלא כי ע"י הכללות אלו העולמות כל התכלית (ו)
הוא לנורף נה"י דעשיה שיסתלקו למעלה ויבאר ביניהם ובין
המקום של הקל"י מקום איר פניו ביניהם שלא יתאחזו הקל"י.
והטעם הוא כי הנה"י הנה הם ירכין לבד מגופא אשר שם
הוא עיקר אחיות היליטוים והרי זה דומה למי שמרים וטשא
רגליו למעלה שלא יטכפו רגליו בטיע וזמ"ש אס תשיב משבת
רגליך ר"ל אס תשיב רגליו למע' המסכת השבת אע"פ שיש לו
הרגלים הס נה"י כי אלו נחוספו מחדש בו כי עיקר של ז"א
אינו רק ו"ק חג"ה נה"י ויתעלו ונעשו בבחי' חב"ד חג"ה והולרך
להתחד' מחדש בסו' טוס' את הנה"י. ועפ' ביום שבת חוזרין
אלו הנה"י לעלו' ולשו' למע' אל מקומם ולהכלל שם ואמנם
היולא מחוץ לתחו' הוא גורם ארבעה היפך מכל זה :

היוצא

מחוק לתחום כבר נת'ל מה ענינו ומה הוא פונס והנה
אפי' למד' תחומין דאורייתא עב"ו פטור ממיח' המיח'
והטעם הוא לפי שהוא מוליא את עלמו מחוק לתחום הקדושה
שהוא שיצור ב' אלפים אמה ב' מילין (ה) כמ"ש אללנו ואינו פונס רק
את עלמו שהיולא את עלמו מחוק לתחום הקדושה אל מקום הקל"י
אבל העושה מלאכה ביום השבת חייב מיחה לפי שגורס אל הקל"י
הנקרא מלאכה חול להבנ"ס אל חוק קדושת שבת וגורס דע לו
ולזולמו ולכן עונשו גדול מאד (ט) ו"ס מחללה מות יומת והוא מלשון
חלל כעובר בהקדמת דפי' בראשית כי מכניס את הקל"י לתוך החלל
והמקום של הקדוש' ספק' שבת וזהו לשון חילול שבת. (א) טעם למה
כל השבת הוא בסוד שבטיים והיא נקרא שבטיי. דע כי הנה בכל
ע"י מד' עולמות אבי"ע יש י"ס והס י"ס דעשיה וי"ס די"ירה
בו' והנה סדרן הוא זה כי ה' ספי' עליטות שבדריאה י"ס להס
היכל א' כולל ללשבתן ונק' היכל ק"ק דברי' ועוד יש ב' היכלות אחרות
ל' ספי' האחרים מחדש עד היסוד אבל ספי' המלכו' דבריאה
אין לה היכל בפ"ע. אמנם היא יורדת למטה כהיכל ק"ק די"י
אשר עומד תחת הכריאה וכעד"ז בכל עו' ועו' כי"ד מנ' דאל'י
שהיכל ק"ק דברי' ומל' דברי' כהיכל ק"ק די"ירה בו' וכעד"ז
בהכלס והנה ביום שבת מתהפך הסדר ונעשה הפך מן הנו' כי
אדרבא היכל ק"ק , כריאה המעלה באל' ומתהפך להיות אל' ממש
ואז נשארים כבריאה ז' ספי' תחתונ' בלבד וכן היכל ק"ק די"י'
מתעלה ומתהפך אל הכרי' ממש ואז נשארכין ז' ספי' בלבד בי"י'
בו' היכלין לפי שהמלכות די"ירה היא בהיכל א' עם ג"ר של עשי'
ומלא שאינם רק ז' היכלין לבד וכעד"ז בכל ד' עולמות אבי"ע
וכן בכל בחי' פריעיות שבת העולמות כנו' ויכולם הם ביום שבת
בסו' ז' לבד כי הנה' שכל עו' ועו' ובכל בחי' ובחי' הס מתעל'
כנו' וזהו הטעם שכל שבת הוא בסוד שבטיים (ו) ענין השבת (א)

יש ב' ב' בחי' בגי' ז' ובחי' י"ג בחי' ה"ה שהיא בחי' הו'
הוא באופ"ו כי הנה נתבאר במקומו רבי' כי ראשית העשי'
הוא ממש סוף הי"ירה ועד"ז בכל עולם ועו' והנה ביום שבת
עול' ג"ר דעשי' ונכללנין בתמלכות די"ירה ונשארכין בעשיה ז"ת
בלבד כי ה' ראשונות נתעלמו ונכללו תוך המלכות די"ירה ולא
נשארו בגלוי רק הז"ת בלבד. והנה כאשר עלו ג"ר דעשיה
בי"ירה אין הז"ת דעשיה נשארים במקומ' ה"ה ממש כי גם הם
עולות אחר מדרגת ג' ראשונות ועולות ממותם ממש. המשל בזה
חב"ד נתעלו במלכו' די"ירה וחג"ה דעשי' בחב"ד ונה"י בחג"ה
ומלאו מקום נה"י דעשיה פטויים וריקיים לגמרי וכעד"ז בכל
עו' ועו' כי ג"ר די"ירה עלו במלכו' דבריאה וג"ר דברי'י'
במלכו' דאל'י. וענין זה יתבאר לך במה שהודעתוך כי ראש הכרי'
הוא עלמו סוף האל"י. וכן בכל עו' ועו' וכמו שהענין הזה עובד
בכל

עוד לריך לבין בענין רחילת פ"ו במים חמין בע"ש והטעם
הוא כי השכינה בימי החול רגליה יורדות מות ועפה רוחלת
רגליה מאוחו השיטופת שנדבק שם ועולים רגליה שהס רגליה' שבה
במקום חג"ה ועד"ז נעשה בכל העולמו' בסוד רחלתי את רגלי
אזככה אמננס אס אחזור להורידה במקום הקליפות. אח"כ לריך
ללבוש בגדי שבת (ג) ודע כי מורי ז"ל הוהירני בענין זה שנאמר
ונלעד' שגם לכל כ"א הוא לריך לעשות כן והוא שיהיה ששום מין
מלבוש וכיואל בו מכל מה שלבש האדם בימי החול אין ראוי ללבושו
ביום שבת ואפילו החלוק של שבת אין ראוי ללבושו בימי החול כלל
גם הוהירני שבעת שלבשים החלוק של שבת בע"ש שאכיון בשם
קדוש זהירי"ל והוא השם של החלוק של השי"ת כנו' בספר
פירקי היכלות דר' ישמעאל וטובה זו מעילה מאד אל האדם כדי
שימשוך את הקדושה אליו. גם לריך האדם ללבוש בגדי לבן ולא
ש' לנשים אחרים וקבלתי ממורי ז"ל שכפי הצבע וגוון המלבוש
שלוש האדם ביום שבת בעה"ז כן ממש יתלבש האדם בעה"ב אחר
פטירתו תמיד ביום השבת וא"ל כי בקבלת שבת פ"א נגלה אליו
נשמת חכם אחר שנפטר בימיו וראהו לובש שמורים וא"ל לפי
שבעה"ז היה לובש שמורים ביום השבת שלכן היו מענישים אותו
שם להלבישו אחר פטירתו בגדים שמורים אף ביום השבת :

ודע כי אין לפחות מן ד' בגדי לבן והס המלבוש העליון והתחתון
והאזור אשר על לבושו התחתון והחלוק אשר על כשרו.
וראיתי למורי ז"ל בימי החורף היס לובש ביום השבת מפני הנינה
מלבוש א' של בגדי ארגמן תחת המלבוש הלבן העליון ולא היה
חושש רק לשיהיו לו ד' בגדי לבן סהם לבוש העליון והתחתון ואזור
והחלוק כ"ל. וכן כיואל בזה ומספר ד' בגדים אלו הס כנגד ד'
אוחיות שם הו"ה כנו' כס"ה בסוד ח' בגדי כהונה ד' של זהב
אדני' וד' של לבן יהו"ה ואלו ד' בגדי לבן הס סוד בגדי עו' הכרי'י'
הנו' בחי' בהקדמה דמלאכה לבש לבושין דברי'י' ביזמא דשבתא ודע
כי אלו הבגדים הם בחי' אור המקיף מבחוץ והוא סוד המלבושים
כמבואר אללנו בהפ"י שחרית בברכ' מלביש ערומים יע"ש. וטרס
שנבאר ענין קב"ש נבאר כמה מיני דרושי' בענין השבת ותוספת
שבת. ואחר כך נחזור לבאר ענין קבלת שבת בשדה הנה ענין
טוס' נשמה שנתום' בשבת הוא כי לריך שהכוין כי אוחה הקל"י הנק'
ונונה לו סביב והיא סוד קל"י נונה אשר ביום שבת מתקדש' מקלטה
וזו ענין סוד טוס' קדושה ועיין במ"ש בס"ה בפ' ויקהל בד' ר"ג
פ"א בזה' עוד ענין טוס' שבת דע כי כל מה שאנו מתקנים
למע' (ד) ע"י תפי' בימי החול נעשה הדבר ההוא עלמו מאליו (ה)
ביום השבת ו"ס מה שאנו קורין אותו טוס' השבת והוא כי
הנה בימי החול אנחנו מעלים העולמות אל מקום הפניו שבין
כל עולם ועול' ובשבת נעשה הדבר הזה מאליו ואנו מעלים
לעולם הג' התחתונות במקום שהיה הג' העליוני. ולמעט בענין חקל

הגהות וביאורים : (א) ס' של ה' : (ב) עיין דברי שלום דף ו' ע"ג טל"ה ג' : (ג) טפ"ה פ"ד משנת השבת : (ד) עיין נ"ש דף ח"א : (ה) עיין נ"ש דף י"ג ועיין חו"מ
ד"ו פ"ב ודף ר"א פ"א ודף י"ב פ"א טיפה ו' ודף ג' ע"ב ד"ה ואח"כ : (ה) עיין חו"מ דף כ"ד ע"ב טיפה ח' : (ו) עיין חו"מ דף י"ז פ"א טיפה כ"ט :
(ז) ס"ל כל התפלות : (ח) עיין נ"ש בשאלות להבניי המערב דף כ"ה ע"ב וברפ"ס ויילת בדף ל"א ע"ג טל"ה ס"ה ו"ל בענין כ"ו וייתר מה שקשה לנו בחימור
בס"ס תחום שבת מדרבנן שיצור מילין ט' והרי אמרו אלפים אמה מיל שש"ס אמה ולא כ"ו מילין כמ"ס כמ"ל בענין כ"ו וייתר מה שקשה לנו בשאלת ד"ב
פ"א שורה א' שבת וכן נזרו חז"ל אלפים אמה דרבנן שהוא מיל אחד : (ט) כדי להחליק ולחזור כקדושה פ"ה בהקדמה לשבת השבת כ"א ופ"ב יכן היא
לקמן סוף פ"ב : (י) כ"ב ח"מ ו"ס התפלות השכינה בשבת שהיתה נכללת בחיל' ושמה חורה למקומה ז"ל : (יא) טפ"ה בהקדמה לשבת השבת פ"ה :

ככל שו' מד' שולמות אלו דאבי"ע גם בעולם אפי' עלמו מיניה וביה הנה הוא כלול מכמה אלף אלפי רבני רבנו' שולמות וכולם הם נעשים בשבת בבחי' ז' ו' עד רישא פלאה דלא חתידע

הנקרא פתיק יומין וז"ס שאנו קורין את השבת שביעי יומין כי בחי' כל השביעיות הם ביסוד כטודע לכן אומרים המלאכים אותו השיר פנו' בספר פרקי היכלות המסמל האדר' והאמונה למי העו'

מי' שולם שכולו שבת ומטחה למי העולמי' והטעם כי בחי' השביעיות דשבת כולם הם כבוד היסוד הנק' מי' העולמיים. והנה כבר נבאר כי בהפעול' ג"ר דעשיה במל' דרזירה ויעלו אחריהם סודם כנ"ל בעשיה עלמה מוכרח הוא שגשאר בסוף העש' מקום אור פני וריקן שיעור ג' ספירות תחונות. והנה בימי החול שגש"ח דעשיה היו בסוף העשיה נמלא כי הקל' אשר בעשיה היתה דבוקה ממש בקדושה דעשיה אבל ביום השבת נשא' ביניהם מקום פני ומפורד ביניהם כשיעור הרחק ג' ספי' והנה מקום הקל' עלמה נקרא מדבר שמש כי אינו ראוי כלל לישבו ולא לזרעה ואינו המקום הפני שביניהם נק' שדה ראוי לזרעה אך אינו בית ממש לפי שבעוד שהיתה שם הקדושה היה נק' בית של יסוד ופחה שנתעלית ממש הקדוש' נק' שדה ראוי לזרע' לפי שכל דבר בקדושה בהסתלקו מן המקום אשר עמד שם בראשונ' נשאר שם איזה רושם קדושה בהכרח ע"ד מה שנבאר בענין שינת האדם כלילה שאף גם שהגשמה הקדוש' מסתלקת ממנו נשאר באדם קצת חיות להחיותו ביני ביני עד שתחזור הגשמה למקומ'. והנה שיעור המקום הפני הזה הנה הוא ג' פרסאות כי כל ספי' נק' פרסה והטעם הוא כי כל העשיה בכללות' היא מלכו' נוק' הנק' אדני והשפת' דלה' שהיא העשיה כטודע נקרא סגולתו. והנה חיצוני אדני וסגולתו הם בני' פרסה וז"ס שיעור מחנה ישראל שהיה אורכו י"ב מילין שהם ג' פרסאות ושיעור זה הוא תחום שבת מן הסורה ולכן ישראל כדור המדבר ב' היו יכולין ללכת בשבת עד שיעור ג' פרסאות שהם י"ב מילין שהוא שיעור המק' הפני בין סוף הקדוש' דעשיה אל מקום התחלה הקל' ביום שבת. וז"ס משנת שבת כי הקדושה מתרחקת מן הקל' כ"ז השיעור כולו ירחוק גמור לגמרי בלתי שום התקרבו' ואחר שחטאו ישראל גרמו שהקל' השלום ותחלתו בימי החול גם במקום ג"ה ומי' היסוד של העשיה כי בחמי' לא היו אלא בסוף כל קדושה העשיה ושם היו דבוקים ממש בטושה ואחר שחטאו ישראל נכנסו הקל' לפני' כעד ג"ה ומי' היסוד דעשיה ה' והטעם הוא לפי שהנלה והוד הם ירכין לכר מגופא ולכן יכולין להתאחו בהם. והיסוד הנה י' ב' ו' בחינות והם ב' נקבים נקב סימין להוליא טפה הזרע הקדוש ונקב השמאל לטוילא ולדחות מי רגלים לתוך שהוא מוזן הקל' וממלא כי באותו החי' של מים הפעורים יוכלו להתאחו ועוד ט"א כי חזי' הפליון דיסוד נאחו בגוף ממש ואין להם אחי' כי אחרי שחטאו ישראל נכנסו הקל' בימי החול לפניו בתוך שבת כשיעור ב' ספי' ומי' ששם יו"ד מילין. וממלא כי ביום שבת שמתפלגין ג"ה דעשי' במקום ג' אמצעיות עכ"ל לא נשאר מקום פני בין הקדושה והקל' רק שיעור חזי' ספי' שהוא שיעור חזי' פרסה ששיעורה ב' מילין ג' והוא סוד תחום שבת דרבנן שנזרז אחר שחטאו ישראל אבל בחמי' שיעור תחומין דאורייתא היה ג' פרסאות' כמנין מחנה ישראל והוא סדרת ר"ע בתלמוד בבב' שבת. ונבאר פחה ענין מלת שדה מה ענינה הנה מלה זו רומזת הוראה אל המלכו' שהיא עולה ועגלת מדריגה אחר מדריגה כי הנה בחמי' היא כבוד ש' של שדה שהוא סוד נה"י וד"א הנרמזים בג' קוי אות' ק"ץ אשר אלו נעשים בה בחי' מחיין בשבת ואח"כ נגדלת והיא בבחי' ד' של שדה עמה כי היא הרביעית אל נה"י כטודע כי בחמי' היתה שיעור נס"י בלבד ששיא אות' ש' ופחה היא כבוד ד' שהוא גם עם שיעור המל'. גם ענין היותה ד' רומז כי בחמי' עלתה כשיעור ש' שהוא נה"י ועלתה גם בחמרי' הת"ת ד"א וגם ד' שיעור עלייתה כי ד' מידות ת"ת נה"י והנה הד' היא לזר ב' ויין ולפי שיש בחי'

ראש לזאת הו' שהם סוד תחומין לכן הכת שיש בזו הו' שיש בה ראש גורם לזאתו הקון שבאחורי אות' הו' כטודע אשר נעשה מאותו הראש של הו' והאח"כ נעשית ה' של שדה לפי שהיא מתעברת ממנו ומתן בה בחי' אותו העובר שבתוך אור' ד' ונעשה ה' ואותו העובר הוא סוד ו' שבתוך הס' והרי אף עלה מן ג' בחי' אל ד' ומן ד' אל ה' והם ג' אוחיות שדה. אבל הקל' הם להפך כי אוחיותיהם הם אוחיות שקר וכל מה שהולכים מתמעטין מספרם כמ"ש והנה אוחיות' שדה ואוחיות' שקר הם שוות אלא שהם שלא כסדרן והטעם הוא כמו שנבאר כי הקדושה נק' שדה כי הולכת ומתגדלת. והקל' נק' שקר כי הולך ומתמעט'. ופחה נבאר אף האוחיות' הם שוות כי כנס אות' ה' של שדה ואו' ק' של שקר שניהם בליו' א' רק שרגל שחלל של הו"א נחלקך מעט ונעשה ק' גם אות' ד' וזאת ר' הם בליו' א' ואין הפרש ביניהם רק תג' א' וסוקן א' שבאחור אות' ד' :

ועתה נבאר ענין השיעורים האלו והנה נבאר כי כל אחיות החינתיים היא כנה"י לפי שהם לכר מגופא וכבר ביארנו כי הקל' שולמים כנה"י ובפרט אחר שחטאו ישראל בטוה"ר וז"ס ד' שקר ואח"כ רוצים הקל' להתאחו ויזהר ולקח לפנמ' אותו העיבור שנתעברה המל' ממנו כנו'. והנה הקל' בחמילה היא סוד ר' כטודע כסוד אח"כ ואח"כ כי אות' ד' היא בקדושה ואות' ר' בקל' ואו' הקל' הנק' אות' ר' לוקחת אותו העיבור שהוא סוד ו' שבתוך ההוא של שדה שהיא במל' ומחברו סוף אות' ר' שלה ונעשית אות' ק' ולא די שנעשית בה סוד אות' ה' אלא שהיא פושטת אותה הו' שהיא העיבור שלקחה מן הקדושה ומחברת עמו בחי' הקל' כבוד נמש כרוך על עקבו ואו' נעשית ק' כבוד הקל' הנק' קוף בפני אדם כטודע. והרי נבאר ב' אוחיות' ש"ק מן שקר. ואח"כ הקב"ה ברחמי' הגדולים חוזר וחוסף העיבור הקדוש ההוא ממנה ואו' נשאר' היא בחי' ר' ככתחילה וז"ס ר' מן שקר כי חוזרת להתמעט כבוד ר' ככתחילה וממלא כי הקל' הנק' שקר לוקח' את אות' ו' של הקדושה שבתוך אות' ה' של שדה שהי' בחי' הקדושה שנמשכה כבוד העיבור סוף אות' ה' תחלה וכאשר האשה מנאפת ולוקחתו הנה היא מתעברת ממנו. והנה היא חס' חמילה אות' ר' ומכנסת אותה הקדושה שפי' ו' הנו' סוף אות' ר' שלה להתעבר בו ולא עוד אלא שג"כ מערבת רע בטוב שהי' קליפ' המתחברת עם אות' ו' ועו"כ מתארכת ונעשית ו' ארוכה בעין ו' פשוטה ואז מן ר' נעשית ק' אבל כאשר המלכות אשת חיל העליונה היתה מעוברת בחמילה כבוד אות' ו' היתה היא לזרע' כי שהיא טוב בלא רע והנה אות' ה' זו מורה על ה' של הכל בן אדס"ר וק' זו מורה על ק' של קין בן אדס"ר שהוא מעורב עו"ר' והנשמות של הכל הם מכניעים את הקליפה והרי נבאר ענין שדה ושקר מה ענינם. ובהו יובן משול' השקר אין לו רגלים כי אפי' שהקליפה נאחזת בתרין ריבין ורגלים ששם נגח וזר עיקר אחיות' היא ברנל הסוד לבדו גורל אחד ולא בשתי רגלים וז"ס נהגני שוממם כל היום דוה המלך הסוד כי ביום ה' שהוא הוד נחשב ב"ה באלף ה'. וגם ו'ס והודי נהפך עלי' למשחית אבל נגח נחשב בו וגם נגח ישראל לא ישקר כי אין השקר נאחו ברנל הנקרא נגח ולכן אות' ק' של שקר לא נחלקך ממנו רק רנל שמאל לבד שהוא סוד הסוד ושם נמש כרוך על עקבו כבוד התפשטות רנל הק' כטודע :

ונחזור לענינינו כי בענין חילול שבת יש שני אופנים. האחד הוא יציאת חוץ לתחום והשני הוא עשיית איזה מלאכה מן המלאכה' והנה היואלא מתוך לתחום הנה הוא מעקר את נשמתו ומזיאה מן הקדושה אל הקליפה העומדת בסוף מקום תחום שבת כנ"ל. ולכן אינו חייב מיתה כי לא פגם רק בנשמתו בלבד ועשו ישא בנייהם ויהלגין ויחזור לשורשו בקדושה אבל העושה מלאכה בשבת גורם להכניס הקליפה בפנים בתוך הקדושה באותו המק' אשר תמש הוא שורש שמתו וכיון שגם בקדושה עגמה לכן חייב מיתה ממש ג' כי גורם ח"ו לפגם מקדש ה' כי ראיה זריה באו מקדשה ח"ו. והרי נבאר ענין היום השבת

זבחות וביאורים : א) ח"מ וז"ל כבוד מלות תחומין ונ"ע ששם אחר שהפגם ביסוד והיה ופי' נגח לבד ב' ג' ל"ב ח"מ סותר תוך כדי תחום שמתע הטעם כח"י היסוד נבאר דהיינו מד' ב' נקבים ואח"כ אחר וגם כי הוא חזי' היסוד הוא נאחו בגוף עמו אך חזי' הנ' שנבאר בין הרגלים שהם ל"ה שלפו כי וזו פגם כח"י היסוד כרוחב ר"ל בחי' התחומין ונ"ע. וז"ל הרב ש"ס ולענ"ד אין כאן קושיא שפין בע"ה בלג"ג פ"ה ובשפת"ה פ' לך דעם תכח רבנו קל' טוה שפירש בליו' שמאלי' ותחום שם וסוכנת את היסוד הקדוש וקרא ערלה יע"ש וזהו יובן דברי רבוט עכ"ל : ג) ח"מ ז"ש כי תחום שבת אינו אלא מיל בלבד ואולי ששם ב' אלפים אמה נמקום ב' מילין ועדיין ז"ע שפין לפיל ט"ה בהגות וכיאיירוס את' ח' והרב ש"ס רוצה לנהיג כזה ע"י"ש : ד) והנה שיעור מחי' : ט) ר"ל פ"ה העוין הרשוו בראש הו' פלחה עד הת"ת דובר כי החילה כנה"י לכר ואח"כ כי פ"ח סע : י) ח"מ נלע"ד כי גם המגנים מ"ה לרה"י נכנס בכלל המלאכות המוכר כי גורם להכניס הקליפה אשר היא בתוך ברה"י לתוך רס"י כנלע"ד :

שמן ח"ג דרוש ערבית שק פ"י עד ש' הכו' ופרי עין חיים ששון צא

(א) שם ואעפ"י שלעיל [לקמן ד"ה אח"כ אדרום ח' ד"ה ענין הקדים וכו' דע"ל ע"ג] כי ג' מלת חקל הפוחץ קדישין הם ג' בחי' עכ"ל וכו' עיין בס' פתח ס' שבת פ"ג הלשון יוחר מחוקן וז"ל ואמנם אעפ"י שביארנו לקמן כי חקל הפוחץ קדישין הם ג' דרגין דנהי' ומנ"ח ומצ"ד עכ"ל גם כהיום כשד"כ לבד שהוא בחי' נהי' דז"ח נקרא חקל הפוחץ קדישין כל ג' חיבות אלו ובענין כי כל קדוש הוא כהמטה שהם המוחין ועמה כשעלתה לנכ"י דז"ח ונעשין לה מוחין ממש כפר' גמור נעשה חקל חסו' קדישין כי קדישין הוא בסוד מוחין רק שהם מבחי' נהי' דז"ח לבד ע"כ לעיל דרוש ח' לקבלת שבת דס"ד סע"ל למלא דבין בקב"ש בשדה שהוא בחי' חיט' השולמות נקראת המג' חקל הפוחץ קדישין וכן בפנימיות שהיא כנסיית הכשמות בחפלת ערבית נקראת חקל הפוחץ קדישין וסוד יש אופן ג' כנז' לעיל בס' הכו' ד"ג ע"ד דכיום נק' קדישין יע"ש .

(ב) שם לפי' שכל בחי' קדש הוא בסוד מו' כי כל קדש הוא בחכמה ע"כ לעיל בלוח י"א בחכמי בזה יע"ש .

(ג) שם וכל בחי' שדה הוא בנכ"י כגיל בדרושי' שקדמו ע"כ לעיל ככ"מ ובפרט בדרו' החו"ש ובדרו' ח' דקב"ש .

(ד) שם ודע כי ביום השבת כל הספירות נק' שביעיות מכטרת דיליה אמנם ג"פ שביעי שבת סייטלו הם בנכ"י ע"כ פו' הם כנה"י מסערת דילה ועיין לעיל דרו' החו"ש שבת דס"ג וע"ל וס"ג נחבאר טעם כל ספירו' ביום השבת נקרא שביעיות יע"ש :

(ה) שם ואחר כך בוויכוחו הכו' יהיו בחג"ת ואחר כך הכו' יהיו בחב"ד כמ"ש במקומו ע"כ לקמן ד"ה ואח"כ וכו' ובדרו' שאחריו דרו' ח' דע"ל ע"ג ד"ה ענין הקידו' וכו' .

(ו) שם וכבר ביארנו לעיל כי החג"ת מלוכס"ס חך נהי' וכו' לעיל דרוש ב' לקמן דרוש ח' .

(ז) שם הנה בוויכוחו ה"ל וכו' כגיל בסוד מחלליה מות יומח ע"כ לעיל דרוש החו"ש ד"ה אם תשיב משבת רגלך דס"ג ודס"ג ע"ג והוא דרוש ג' ענין ערבית ליל שבת .

(ח) שם ואינו יכול לעלות רק עד נכ"י הנקרא מות לילה וכו' פו' פעל גבי החג"ת כנז' לעיל ד' ס"ז ע"ד והוא דרוש ב' יע"ש לקמן דרוש ח' רע"ג :

(ט) שם כי נודע כי כל חזרת העמידה כגון היא בחג"ת ולכן בשחרית דחול שהיא עולה ממש בחג"ת הנק' מידה יום ע"כ לעיל דרוש ח' דרוש העמידה דחול וככ"מ ופירושו שחול עולה בחג"ת ממש ולא עולה נכ"י ע"ג חג"ת לא כן עשה שהיא עולה בנהי' שע"ג החג"ת שעלה כבר נקבלת שבת כנז"ל ואין זה נקרא עליה בחג"ת ממש לכן הוא מעין ז' ועי'לקו"ת מבו' ובפרט כד"ה עוד וכו' .

(י) שם וז"ל מה שצריך לקב"ה הטוב בב' ידיו כתבו' אללנו ע"ש ע"כ לקמן דרוש ח' .

(יא) שם כונת הקדיש שאמר העמידה וכו' כבר כתבתי לעיל בקדיש ח' יע"ש :

(יב) שם חכוין עם ל' אוחיות שיש בנכ"ו ח"ה ה' המבורך וכו' [שלאמר בחזן ויש בו י"ו אוחיות וגי' חכוין בעניןך ברוך ה' המבורך ביד' אוחיות שיש בהם והרי נשלם ל' אוחיות ק"ה היא הנכ"ו בפע"ה ספ"ג דשבת יע"ש וכאן יש ט"ם וכחוב כחך יוד במקום י"ד :

(יג) שם ואם אחר קיימת הנשק ידיה וכו' וסוד הפנין וכו' שנכנסים בז"ח בחי' המקיפים שהם סוד ל' דל"ס וכו' וז"ל דנקט לנשק ידי אמו ולא ידי אבי דלפי הטעם דנקט שנכנס בז"ח מקי' ל' דל"ס גם ל' דל"ס נכנס עמה בליל שבת במילת ופרום כנז' לעיל בדרום ב' ודרום ג' בכוונת הופרום וז"ל לר"ך לומר ג"כ לנשק ידי אביו וז"ל ידי אביו נמי בכלל דלר"ך לנשק ועפ"י דנקט אמו לכיות הכל בחי' ישו"ת שטוע' ע"ה ש"מ פ"ח] שבחול הוא התשבת המוחין מיספור' ונמת' סדר המשכחם בו' ימי החול בחי' הנה"י שבתה עד קבלת שבת ועמה בקב"ש מחי' ליכנס בחינה ל' דל"ס קל"ה דיס"ו לאט לאט עד

העניות נקמן דע"ג לעיני דרוש ח' שמי' התשל' אות מ"ב ועיין בס' תורת חכם לכ"ד ע"כ ובקונטרסי' פתח עינים כהקדמה טולח לענין חפלת ערבית ליל ש"ק הארכתי לדעת איזה נוקבא היא זו העולה עד כחר דמוסף יע"ש .

(ח) שם אבל בחפלת מנחה דשבת כוונתינו היא להרחיק דואר מן הנוקבא וכו' לא זכיתי לכבין אך אפשר זה אחר היותה עם רגון וז"ל הכי' לר"ך לר"ך שתימה בלוחי העה ואדרכא בטלה כשמתה ואפשר דזה יח"כ לעתיד לבא ויח"ו ב' משתמשים בכחר אחר [ודע דלוחס היונים הנעשים בחפלת מנחה בברכת ש"ס שלום הוא דפרטות דלוחס הפלג עמלה ולא דרוין כטוללים דכל השבוע דבארסה בחי' הוא שמתרחק ז"ל מנוקבא כנודע .

(ט) שם ולפ"ת ח"ה ז"ל בדיקנא דח"ה כמ"ש במקומו ע"כ לקמן דרוש הפלג מנחה ש"ק וז"ל מה ענין עליה לדיקנא דנקט ולא נקט לבחי' ו"ק דח"ה שחרי דיקנא דח"ה חפ"ה על ח"ה כמ"ש בהד"ר ובע"ה פ"ג ובכ"מ וח"כ כשכתר דח"ה הם בגרון דח"ה ודיקנא מכמה אוחס ח"ך אפשר היות אחר שכבר זיין עלו בחפלת מוסף בכחר דח"ה ולא יהיו חופס"ס ג"כ ו"ק דדיקנא ח"ך דע

דחין הדברים כפשטם דמ"ש שטולה בדיקנא ר"ל חכמה מ"ם ונגלוהא ולחיות שהדיקנא שרשה נמשך נח"מ כחכ דיקנא וכן כחכ כנ"ש דניו ע"כ והחדש ד"ד ע"ה וע"ג ד"ה וביום שבת וכו' נמשכים ב' ללמים דמוחך דנכ"י דמ"ש דח"ה בלחם דמנחה וכו' ללמים דמוחין ורבי' דמ"ס דח"ה ובהם כלולים נהי' דנגלוהא דח"ה בחזרת המנחה לפי' נכ"י וחג"ת דבחר דרוין יע"ש [ונגופא דח"ה מלוכס"ס חך ח"ה וזיין וכפ"ל ח"ה ח"ה גם ח"ה בכלל ועמה במנחת ש"ק כניע עה לעלות זיין בדיקנא שהוא רישא דח"ה מ"ס בחי' המעולה אשר ח"ה ח"ה מלכס"ס ריפה דח"ה ועי"ה ש"ל פ"ן

(י) שם כונת אהב קרבת וכו' כי נודע שבכל שבת נעשית בחי' מו' אל המל' ע"כ פי' דכ"ה העול' בליל שבת אבל לא ד"ה כנז' לעיל דרוש ב' ובע"ה ש"מ פ"ג שם מפורש שהיא העולה והיא המקבלת עמה המוחין ואין פליה בלי המכח המוחין ח"ך ז"ל דח"ך אפשר שהיא מקבלת מוחין אם לא ש"ה מקבלת חחילה ועיין לעיל דרו' ח' דק"ס דחול דכ"ה ד"ה וז"ה חבין היות בשחרית השבת ד' חפ' וכו' וכוף דרוש ו' דעמידה דל"ח רע"ה ד"ה וז"ה נח"סכב שאלה כנז' כי הנה ח' אפשר ליעקב להזווג ברחל אם לא ע"י מה שמקבל מן ז"ה כנודע יע"ש נמלא דכ"מ ז"ל כך חחילה מקבלים העליונים ואח"כ החחוחים [עיין לק' ד"ה ויכילו וכו' ודרום ח' ד"ה עוד וכו'] .

(יא) שם ונודע כי כל בחי' מוחין הם מזל החכמה הנק' קדש ע"כ וכן כתב ג"כ לק' בסמוך ד"ה ובבאר וכו' ודרום ג' ובפע"ה שער שבת פ"ו ועיין ג"כ לפי' דרוש ג' דס"ה ששכמה נק' קדש בסוד ושמתה את השבת כי קדש היא יע"ש ח"ך ז"ל ח"ך כל בחי' המוחין שהם חב"ד הם מזל החכמה ועיין בפ"ה ש"כ"ס ספ"ה ומשם חבין בסוד כולם בחכמה עפ"י **כל הנוחין בלולים בחכמה** יע"ש וזה נראה טעם כל העזרה בק"ש ועמידה עד ברכת מגן אברהם לחקן מוח החכמה כנז' כסודור להרכיב ש"ס זל"כ ועיין בהק"ש בסופו ואח"כ ממנו נמשכ' חקון מוח בכו"מ יע"ש

(יב) שם ענין השמידה של העלה ערבית חכוין כי עד עמה היתה המל' בחי' נקודה תחת ה"סוד פכ"ס וכו' לעיל דס"ז ע"ב דרוש ח' [ודרוש ב' ע"ד] ועיין שם מ"ס בלוח ב' בזה עוד לעיל ד"ס ע"ה והוא דרוש ח' משנוי החפלת תורת חכם דכ"ד ע"ב :

(יג) שם כי בכל פעם שאומרים ויבולו יש בו ג"ס אלד"ה ג"פ בביעי ע"כ עיין מבו"ש דע"ז רע"ה לקמן דרוש ח' ד"ה ח"ה וכו' ועיין שם מה שנסתפק רבינו בנ"פ אלד"ה אלט יע"ש וזה כה"ד נכתוב בזה שאר הליונין .

(יד) שם ונק' מקי' החו"ש שבת כמבו' באור' לעיל בכל הדרו' שקדמו ע"כ לעי' דרוש החו"ש ודרו' שאחריו והוא דרו' ח' דקב"ש

הוה יוד יוד יה הא הי וו ואו ואו הה הא הי
 א א א ל ל ל איש ד ה ד נו י י ה
 לאהבה את ה' כסא אברהם, עבד א'.

ובק"ש דערבית חוץ מחזרת המו' דו"ק שעלו למ"ן בתיבת אחד :
 גם יכוין להמשיך חח"ן בג"ה דת"י דכחצ"ד וחג"ת דפר' ו"ק דיס"ס עם הל"מ
 דללס דמוחין דיניקה דנרנח"י דרוח דנשמה המלוכש בטוכה עם נרנח"י דרוח
 דנשמה שהס ט' הויות וט' אהיה ונקודותיהם כידוע שהס חיות ונשמות וחיות
 ונשמות דרוחו' דנרנח"י דנח"י ודנרנח"י דרוח דנרנח"י דרוח דנשמ' דמ"ה דמ"ה
 ודמ"ה דצ"ן :

אֱהִיָּה

יְהוָה

אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה
יְהוָה	יְהוָה	יְהִיָּה	יְהוָה
אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה

לחח"ן בג"ה דת"י דכחצ"ד חג"ת דפר' ו"ק דמ"ה דמ"ה ודמ"ה דצ"ן דצ"ק דז"א :

ועתה יכוין להמשיך הו"ק דמוחין דגד' שהס חח"ן בג"ה דת"י דנה"י וחג"ת
 דחצ"ד דנה"י (ציולר דחו"ב) (וצערצית דבינה). (וצר"ח גם דכח"ר) דתצונה
 עם המוחין דאו"פ **דצ** דללס דנרנח"י צערצית דנשמה. ציולר דחיה ונשמה
 דצ"ן דמ"ה ודצ"ן עם המוחין דו"ק דגדלות שהס ד' שמות יה"ו וד' שמות אה"י
 וד' שמות אהו"ה וד' שמות אה"י דחו"ב וחו"ג דחו"ב וחו"ג עם הנרנח"י שלהס :

אֱהִיָּה*	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה

חו"ב

(* א"ה בסידור הארוך הנרנח"י אלו דפני' דפני' הס צליור חו"ב וחו"ג.
 ועיין במש"ל בכוונת העמידה :

סידור-תפלה להרש"ש

ח"צ וח"ג דכינה דאימא	ח"צ וח"ג דגבו' דאימא	ח"צ וח"ג דחסדים דאימא	ח"צ וח"ג דחכמה דאימא
ווא אלק הי יוד	ווא אלק הי	ווא אלק הי	ווא אלק הי ויו
ווא אלק הי יוד	ווא אלק הה	ווא אלק הה	ווא אלק הה ווא
ווא אלק הא יוד	ווא אלק הא	ווא אלק הא	ווא אלק הא ווא
ווא אלק הה יוד	ווא אלק הה ווא	ווא אלק הה ווא	ווא אלק הה ווא

לג' כלים דכינה דז"א	לג' כלים דדעה דז"א	לג' כלים דחסדים דז"א	לג' כלים דחכמה דז"א
אלק הא אלק הא אלק הא	אלק הי יוד הי ויו הי	אלק הי יוד הי ווא הי	אלק הא יוד יהו יהוה
אלק הא יוד הא	אלק הי ווא הי	אלק הי ווא הי	אלק הא ווא הא

לחח"ן בג"ה דפ"י דחצ"ד דפר' חצ"ד דפנימיות דפנימיות דצ"ן דמ"ה ודצ"ן (ציולר דח"צ) (בערבית דכינה) (וצר"ח גם דכטר) (*) נפר' ח"צ וח"ג דכטר דנה"י דכינה דז"א (ציולר דכלים פנימיים וצמנחה דכלים אמלעי') (ובערבית דכלים חילו') ולהשאר שם בחצ"ד המו' דחג"ת ולהוריד המו' דנה"י לחג"ת דז"א:

אֱהִיָּה אֱהִיָּהוּ אֱהִיָּהוּ
יְהוָה יְהוָהוּ יְהוָהוּ

כינה	גבורות	חסדים	חכמה
ווא אלק הי יוד	ווא אלק הי	ווא אלק הי ווא	ווא אלק הי ויו
ווא אלק הי יוד	ווא אלק הה	ווא אלק הה ווא	ווא אלק הה ווא
ווא אלק הא יוד	ווא אלק הא	ווא אלק הא ווא	ווא אלק הא ווא
ווא אלק הה יוד	ווא אלק הה ווא	ווא אלק הה ווא	ווא אלק הה ווא

לג' כלי גבורה דז"א	לג' כלי חס"ת דז"א	לג' כלי חסד דז"א
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ	אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ	אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ
אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ	אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ	אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ

נחסר אלא גודל חלקי המספר שבתחילה כל החלקים של האלף היו חלקים גדולים ועכשיו כביכול נתקטנו עד שכולם יעלו רק לחלק אחד מהאלף חלקים שהיו לו, וא"ש את"מ זה מה שנלע"ד קרוב לאמת. אמנם פשט לשון רז"ל י"ל הכוונה שאות אל"ף כשהוא גדול רומז למספר גדול שהוא אלף אחדים, וכשהוא רומז למספר הקטן שהוא אחד. וצ"ל מה ענין מספר האלף לא פחות ולא יותר. אח"ז ראיתי בס' דבר בעתו ח"א דקט"ו ע"א שנתן טעם לדבר ע"ש.

(שם) וז"ס ישמח משה במתנת חלקו וכו'. בש"ש אות ס"א (וכן בהגוב"י אות ה') הביא את הקושיא למה לא אומרים בלי"ש גם כן, וע"ש מה שתירץ. ונראה לומר קרוב לתירוצו אבל באופן אחר והוא, שלכאורה נראה שאין להזכרה זו שייכות בתפילת שבת לא בלילה ולא ביום כי הפעולה הזו נעשית מבעוד יום בתוס' שבת שישראל לוקחים אותה בתוספת ולכך אומרים מזמור שיר וגו' בקבלת שבת ולא בלילה, ולשון רז"ל כאן ואלו האורות ניתנים לישראל בכל ע"ש בסוד תוספת קדושת שבת. ומ"ש רז"ל בכל ע"ש בבוא ליל השבת וכו' מוכרח לומר שכוונתו על זמן קב"ש כי היה מספיק לומר בכל ליי"ש ולמה אומר גם כן בכל ע"ש, וגם אנחנו אומרים ומכוונים בזה בקב"ש כנז' ולא בלילה. וכוונת רז"ל לומר בע"ש בזמן הסמוך ללילה לאפוקי מחצות או מהבוקר. ובכך נרמז ענין זה במזמור הנז' אגב שאר הכוונות שיש בו. אבל בשחרית שז"א מקבל מתנה גמורה חדשה כמשרז"ל (שהביא הש"ש ז"ל) תיקנו עבור זה לשון המתאים לכוונה הזו דשחרית שבדרך אגב הוא מתאים גם לענין מתנת מרע"ה וביותר ביאור מהמזמור של קב"ש. ובסידור הרש"ש זיע"א מסודר הכוונה של מרע"ה רק במזמור הנז' ולא זכר דבר מזה בתפילת שחרית.

(שם) כי אע"פ שהפקיד השי"ת וכו'. בענין

אלא החג"ת מתחילים לעלות לחב"ד ואחריהם עולים נה"י לחג"ת, וכנראה שיש לרז"ל קפידא בסדר זה כאן (עיי' ש"ש דפ"ו ע"ג אות נ"ו), ואולי שעדיין יש פחד מהקלי' אם יעלו נה"י לפני חג"ת כדרך שאמר רז"ל על מה שלא עולים הז"ת לפני הג"ר. וק"ק מהיצירה דלא שייך טעם זה דאין שם פחד כמשרז"ל והיה אפשר לנה"י לעלות תחילה, ומלשון הסידור משמע שגם שם חג"ת עולות תחילה ואח"כ נה"י וי"ל.

(שם) ג"ר דיצירה במקום המלי' של הבריאה וכו' ע"ד מ"ש בעליית ג"ר דעשיה וכו'. ולקמן בעמוד הסמוך כתב ג"ר דיצירה בג"ת נה"י דבריאה ר"ל במקום המלי' דבריאה העומדת באחורי נה"י דבריאה עד כאן. וכן בג"ר דעשיה נז' ככה עיין לעיל דס"ד ע"ג ד"ה ונחזור. ובעליית הז"ת דעשיה יש כוונה מיוחדת למלכות כמו לשאר הספירות והוא קול הז' וכן ביצירה ובריאה, עיין בסידור. ועליית המלכות כתב בסידור שעולה למקום הנה"י הגם שהיא שם, נראה פירושו שהיא תהיה בבחינת נה"י והחב"ד שלמטה שעלו לשם הם יהיו בבחי' המלכות, ועיין מה שרשמתי בסידור.

(ס"ו ע"א) אבל באי כלה וכו' צ"ל בלחש. עיין מה שהק' ותי' הריפ"ש ז"ל באות ח', ונראה כוונתו ז"ל שכאן שעלו בתחילה החו"ב וכללותם הוא הדעת הכלול משניהם נחשב כאילו כבר עלה ולכן כשמזכירים אותו בפעם הג' מזכירים אותו בלחש משא"כ בעשיה שהתחיל הדעת לעלות ניכרת עלייתו בפ"ע.

(שם) וה"ס האל"ף זעירא. נלק"ד לומר שהפרש בין בתחילה לבסוף לא ניכר ההפסד רק אל"ף רבתי ואל"ף זעירא אבל נשאר אות האל"ף שפירושו אלף בחינות. והיינו לומר שלעולם נשאר אצלו כמו שהיה בתחילה אלף חלקי אורה אלא שמכל חלק וחלק מהם נשאר רק חלק קטן, ונמצא שהמספר לא

שאנחנו ממשיכים בכל לילה בספירת העומר בכללות מ"ט ימי הספירה שהוא תיקון חב"ד חגת"ם דחב"ד חגת"ם [הוה] דו' פרצופים הפנימיים דפרצוף הכתר דינה ודחכמה דו"ן ט, ובכל לילה מלילי הספירה תחילה ימשיך לשורש חכמה שלו וממנה נמשך לשורש בינה' וחו"ג כמו סדר ו"ק שבתיתת אחד דק"ש, וכן כליל שבועות בהמשכת הנה"י הפרטים והכוללים, וכן המשכת הכתר דינה ודחכמה הנו' שם בסידור הוא בכתר הכללי שהוא א' מה' פרצופים דינה ודחכמה דו"א, וכן המשכת הכתר ע"י הטבילה הוא הכתרים של כל הפרצופים שנתקנו ע"י מ"ט ימי הספירה וליל שבועות שהכל הוא פרטות של פרצוף הכתר דינה ודחכמה דו"ן, והתשעה ספירות של אלו הכתרים הנמשכים ע"י הטבילה אלו הם כונת המשכת הכתר בכל שבוע ושבוע שהם ט"פ מ"א והשער החמשים שהוא כתר דכתר הוא הנמשך ע"י הטבילה. וכן הוא הסדר בכונת הכתר הנמשך ממוחא סתימאה וגולגלתא דא"א שהכונה הוא בפרצוף החמישי מה' פרצופי הכתר הכללי דו"א שכל בנינו ע"י פרצוף א"א. ומה שאנחנו עושים נסירה בתיבת באהבה בלחש דשחרית ובחזרה הוא למוח חכמה דפרצוף הכתר דינה או דחכמה ע"י ישסו"ת או דאו"א ע"י כמו בחול שנסירה שעושין בתיבת באהבה הוא למוח החכמה ומביאים פנים שלהם לפרצוף הנזכר דמוח חכמה והבינה והחו"ג נכללים בו, וע"י ברכת מגן אברהם נמשך הארה ממות החכמה ונתקן מוח בינה דכתר דאותה בחינה, וכן במורים והטוב שמך נמשך

ממ"ט ימי הספירה בכל הז' הספירות חב"ד חגת"ם דו"ן וכו' יעו"ש.

היוצא מן הקדמה הנזכרת כי כח"ב הכוללים דו"א וכן דנוק' המקבלים מוחין מיססו"ת ואו"א וא"א יש בכל אחד מהם ה"פ וכל אחד מאלו הה"פ יש בו י"ס כוללים, דהיינו יו"ד פרצופים כ"ד ע"ב כולם מלבישים זה לזה בעובי וכל אחד מאלו* היו"ד פרצופים הכוללים יש בו י"ב פרצופים באורך דהיינו חב"ד שלו הם עתיק ונוק' וא"א ונוק' וחג"ת שלו הם או"א וישסו"ת ונה"י שלו הם זו"ן ויעו"ר.

והנה לפי מ"ש הרש"ש זיע"א בסוף הקדמת רחובות הנהר וז"ל בקיצור, וכן מוח החכמה הוא נתקן תחילה וכו' וכל אלו הד' מוחין הם ד' מוחין שבכתר והם שרשי הד' מוחין הנ"ל וכו' באופן כי עיקר כל הטורה לתקן מוח החכמה לאט לאט בפרטות ואחר שנתקן מוח החכמה דו"נ שלו אז אח"כ מתפשטים הארת כל המוחין לדכר ונוק' דמוח הבינה וכו' יעו"ש. והנה מצאנו ראינו בנהר שלום (דף ל"ו ע"ב) [בנד"מ דף מ"ז ע"א אות ט"ז] שכתב וז"ל, המוחין דו"ק דגדלות הנמשכים בק"ש וכו' עי"ש. משמע מדבריו שהמשכת ו"ק דגדלות שנמשך בק"ש בתיבת אחד לכל הד' מוחין חו"ב וחו"ג דכתר בבת אחת. וכן כתוב בהקדמת הסידור וז"ל, יכוין להמשיך הו"ק דמוחין דגדלות וכו' לחח"ן בג"ה דת"י דחב"ד וחג"ת דפרצופי חו"ב וחו"ג דכתר. א"כ מוכרחים לומר שתחילה נמשכים לחב"ד וחג"ת דפרצוף חכמה וממנה נחתם לפרצוף בינה ולחו"ג כמ"ש בספר הקדמת הרחובות, ובוה יכוננו ב' יחד ולפי"ז צ"ל מה

כ"ד ע"ב

מי ע"ב

ט. שד"ה: חכמות דכתרים דינה, וכן בלימוד ליל שבועות שאנחנו ממשיכין מתלת ראשין דא"א שהם אורא וגולגלתא ומוחא סתימאה הוא מחכמות דחו"ב חו"ג דכתרים שלהם לחכמות דחו"ב חו"ג דכתרים דכתר דו"א ומשם ליעו"ר דפרצופים הנו"ל (מכת"י).

י. שד"ה: ביום שבועות בכרכת מגן אברהם וכו'. ומ"ש בתיבת אחד בסידור החול להמשיך הו"ק דאימא לחו"ב חו"ג דכתר הוא בק"ש שאין אחריה עמידה כגון ק"ש שעל המטה ושל הקרבנות שאין אנחנו ממשיכין הג"ר (מכת"י).

שהם מוחין אינם מוחין ממש רק אותם הג"ר
 שהם ממש מוחין בראש ז"א אך אלו התפשטותם
 הם בגופא אך מה שאנחנו קורים אותם מוחין
 הוא לפי שהתפשטותם נמשך מן המוחין וגם
 לפי שהמוחין של המלכות נמשכין מהם כנודע
 שמן התפשטות המוחין דנה"י דדכורא וכו' נעשה
 לה מוחין רק עיקר המוחין הם ג"ר עכ"ל. ולפי
 דברי רז"ל הנז' גם פני' החג"ת והנה"י דז"א הם
 מוחין, וגם המוחין דמלכות הם מוחין ונקראים
 קדש הגם שנעשים מהנה"י דז"א, וממילא שכל
 זה נקרא קדש, אמנם אינם מוחין וקדש ממש
 אלא הג"ר דז"א, ולכן אמר רז"ל כל בחינת מוחין
 נקראים קדש ובפרט מוחין דז"א שהם הג"ר שלו
 שהם עיקריות המוחין והם הנקראים קדש באמת.
 כן נראה נכון ושוב ראיתי לשון רז"ל לקמן דע"א
 ע"ג רד"ה ענין וכו'.

(ע"א ע"ג) ד"ה ענין וכו' בויכולו וכו' בויכולו
 הא' וכו' צריך לכוין ביחוד
 וכו'. לכאורה היה צריך לכוין ביחוד זה גם
 בויכולו הב' לפי טעמו של רז"ל. ואולי י"ל
 שהארה זו שנמשכה מהמוחין עד הנה"י הלא
 נמשכה לפני זה בחג"ת ומשם לנה"י ויחוד זה
 יועיל לשניהם לחג"ת ולנה"י ודוחק.

(שם) יכוין בג"פ הויה דע"ב וכו'. לא ביאר
 רז"ל מה הוראתם וגם בסידור לא
 כתוב הסבר על זה.

(ע"ב ע"א) וצריך בעת שתנגב ידיך ובשעה
 שתברך עני' תגביה ב' ידיך
 זקופות. כעת לא מצאתי במקום אחר שהניגוב
 יהיה בידים זקופות כמו בשעת הברכה ועיין
 בסידור.

(ע"ג ע"ג) דרוש הס"ת דשבת. לקוצר ענ"ד
 הענין כך הוא: ידוע (עיין
 בסידור) שהג' עולים שבחול הם כנגד נה"י דז"א
 המתלבשים בהם נה"י דנה"י דאבא. והז' עולים

(ע' רע"ב) כנגד ל"ב נתיבות וכנגד ג' שביעי
 וכו' שנעשו לה עתה משם
 מו'. זה טעם לג' תיבות, אבל לל"ב נתיבות לא
 אמר כוונתם עכשיו. ואפשר כמש"ל שכל קדש
 הוא במוחין וכו', ועל זה בא הרמז בל"ב נתיבות
 שהם של החכמה שכוללת כל המוחין.

(שם סע"ב) אם שכחת וכו'. ק"ק למה לא יקבל
 הרוח והנשמה בופרוש ולא
 תהיה גם הנשמה שלא במקומה. ואולי כדי
 שיהיה דומיא דברכו הא' שמקבלים הרוח והוא
 בעצמו דומה לבאי כלה שמקבלים הנפש דהיינו
 אחר כניסת פרקי הל' דתבונה, כי כן בבאי כלה
 אחר כניסת פרק תחתון, וברכו הא' אחר כניסת
 פרק אמצעי, וברכו האחרון אחר כניסת פרק
 עליון [בויכולו] לא כן בופרוש אין כניסת ל'
 דתבונה אלא דישי"ס ודוחק.

(ע' רע"ג) והידים שלה והוא עולה עתה עד
 שם ונושק וכו'. לשון
 הסידור הוא ונגבהה ראשו דז"א עד החג"ת הנז'
 ודוק.

(שם) לכן צריך שבתחילה וכו' ועי"כ מתעורר
 וכו'. נלק"ד לדקדק לנשק תחילה
 ואח"כ לברך כנראה מרז"ל ולא להיפך. ואפשר
 לנשק יד ימין או שמאל עיין להריפ"ש ז"ל הגם
 שבודאי יותר טוב לנשק השמאל. אמנם עיין מה
 שרשמתי על הסידור בכוונת הקידוש ד"ה וינשק.

(ע' ע"ד) דרוש א'. כל בחינת מוחין נקראים
 קדש בסוד החכמה ובפרט
 מוחין דז"א. לכאורה מה הכוונה במ"ש ובפרט
 וכו'. גם למעלה בע"ב ד"ה אח"כ וכו' כתב ג'
 מוחין דז"א הנק' קדש באמת, ומה כוונתו בתיבת
 באמת. ונראה במש"ל ד"ע רע"ב ובבחינה זו
 נקראת חקל תפוחין קדישין בסוד המוחין הנק'
 קדש הנעשים לה עתה מבחינת הנה"י הנק' חקל
 עכ"ל. וכתב בע"ח שכ"ב רפ"ג שו"ק אלו אע"פ